

Arrest

nr. 133 139 van 13 november 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 25 april 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 april 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 augustus 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat N. BEIRNAERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die *loco* C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 17 oktober 2011 dient de verzoeker een aanvraag in voor het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit in functie van zijn Belgische partner met wie hij een verklaring van wettelijke samenwoning heeft afgelegd.

Op 10 april 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) inzake deze aanvraag een beslissing houdende weigering van verblijf van meer dan drie maanden. De gemachtigde beslist tevens tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. De verzoeker dient tegen deze beslissing een

beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij 's Raads arrest nr. 133 138 van 13 november 2014 wordt dit beroep verworpen.

Op 9 oktober 2013 dient de verzoeker een tweede aanvraag in voor het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van dezelfde Belgische partner.

Op 7 april 2014 neemt de gemachtigde inzake deze tweede aanvraag wederom een beslissing houdende weigering van verblijf van meer dan drie maanden. De gemachtigde beslist tevens tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de thans bestreden beslissingen. Zij werden tezamen, onder vorm van een bijlage 20, aan de verzoeker ter kennis gebracht op 8 april 2014 en zijn als volgt gemotiveerd:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 09.10.2013 werd ingediend door:

Naam: M(...)

Voornaam: F(...)

[...]

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

(...)

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt. '

Als bewijs van haar bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor:

- arbeidsovereenkomsten dd. 11.04.2012, 02.07.2012, 26.09.2012 van bepaalde duur voor voltijdse tewerkstelling; bijbehorende loonfiches*
- inschrijvingsbewijs VDAB dd. 23.12.2013: een louter inschrijving als werkzoekende kan niet aanvaard worden als afdoende bewijs van de referentiepersoon heden actief op zoek is naar een job*

Uit het geheel van de voorgelegde documenten, en uit bijkomende informatie uit het administratieve dossier van betrokkene, blijkt dat de referentiepersoon heden niet langer tewerkgesteld is. Er worden geen documenten voorgelegd omtrent de huidige bestaansmiddelen van de referentiepersoon (uitkering, inkomsten uit zelfstandige activiteit, ...). Zodoende heeft onze dienst geen zicht op de exacte aard van het uiteindelijke netto inkomen van de referentiepersoon, en kan niet beoordeeld worden of de Belgische onderdaan heden over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen beschikt. Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Tevens legt betrokkene volgende documenten voor mbt zijn persoonlijke tewerkstelling:

- ongedateerde arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur voor deeltijdse tewerkstelling*
- loonfiches (diverse werkgevers) uit de periode juli 2012-augustus 2013*
- ongedateerde verklaring werkgever*

Er kan met deze documenten geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Immers, het is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan boven vernoemde vereiste van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de minister een bevel om het grondgebied te verlaten af."

2. Over de rechtspleging

2.1. De Raad wijst op het bepaalde in artikel 39/82, § 3, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Gelet op het opschrift van het verzoekschrift, "*schorsend beroep tot nietigverklaring*", wordt het beroep beschouwd als een beroep tot nietigverklaring. Verzoekers uitgebreid betoog inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat enkel kan samenhangen met een vordering tot schorsing is dan ook niet dienstig.

Ondergeschikt wijst de Raad er nog op dat niet kan worden ingezien in welke mate de verzoeker een belang zou hebben inzake een eventuele vordering tot schorsing. Immers heeft het onderhavige annulatieberoep op zich reeds, met toepassing van artikel 39/79, § 1, 7°, van de vreemdelingenwet, een schorsende werking.

2.2. De verzoeker heeft, in overeenstemming met het bepaalde in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, binnen de termijn van acht dagen de griffie van de Raad ervan in kennis gesteld dat hij geen synthesememorie wenst in te dienen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De verzoeker brengt in het verzoekschrift een enig middel naar voor. Uit de lezing van dit middel blijkt dat hij de schending aanvoert van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de rechten van verdediging, van de zorgvuldigheidsplicht, de materiële motiveringsplicht, het non discriminatiebeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel, het beginsel van de fair play en het beginsel van de redelijke termijn als beginselen van behoorlijk bestuur, van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort: EVRM), en van "*de nieuwe richtlijnen en instructies o.a. dd. 19.07.2009 (en eventuele aanpassingen) in het kader van de humanitaire regularisatie*". De verzoeker beroept zich tevens op machtsoverschrijding.

De verzoeker herneemt de motieven van de bestreden beslissing en zet zijn middel verder als volgt uiteen:

"1.

Vooreerst dient te worden gewezen op het feit dat de regularisatieprocedure van verzoeker onredelijk lang heeft geduurd.

Verzoeker is Kosovo ontvlucht en heeft op 16.06.2009 asiel aangevraagd in België. De asielaanvraag van verzoeker is afgewezen.

Inmiddels heeft verzoeker echter reeds enkele jaren een duurzame en stabiele relatie met mevrouw R(...) R(...) met wie hij samenwoont.

Verzoeker heeft reeds op 17.10.2011 op basis van deze relatie dan ook een aanvraag ingediend tot verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een EU-burger.

Op 16.04.2012 werd verzoeker echter in kennis gesteld van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Hiertegen werd bij aangetekend schrijven dd. 09.05.2012 een schorsend beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Er is tot op heden nog geen uitspraak in deze zaak.

De redelijke termijn is een beginsel van behoorlijk bestuur.

Door de in casu onredelijk lange asiel en/of regularisatieprocedure heeft verwerende partij inbreuk gepleegd op de redelijke termijn als beginsel van behoorlijk bestuur.

2.

Verzoeker heeft nooit behoorlijke gelegenheid gehad om zijn zaak te verdedigen.

De heer Minister hield op geen enkel ogenblik rekening met de argumenten die door verzoeker werden opgeworpen of konden worden opgeworpen indien hij daartoe de kans zou hebben gehad.

De omstandigheden die door de vreemdeling worden aangevoerd tot staving van zijn aanvraag moeten door de administratieve overheid in elk bijzonder geval worden onderzocht. Dit onderzoek moet tot uiting komen in de motivering van de beslissing die uitspraak doet over de aanvraag.

In casu is de administratieve overheid niet eens tot het onderzoek van de grond van de zaak gekomen...

In de bestreden beslissing wordt zonder meer en zonder nader onderzoek gesteld dat verwerende partij geen zicht heeft op de exacte aard van het uiteindelijke netto inkomen van de referentiepersoon en niet kan beoordeeld worden of de Belgische onderdaan heden over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen beschikt. Het zou volgens verwerende partij toekomen aan betrokkenen om hun aanvraag te actualiseren.

Verzoeker werd plots geconfronteerd met huidige negatieve beslissing zonder dat hij ooit is uitgenodigd om enige bijkomende toelichting of bewijzen voor te leggen indien verwerende partij van oordeel zou geweest zijn dat de bewijzen die verzoeker had ingediend niet volstonden of moesten worden geactualiseerd.

Aan verzoeker had minstens die kans moeten worden geboden.

De bestreden beslissing is hierdoor duidelijk genomen met miskennis van de rechten van verdediging, het vertrouwensbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, het beginsel van de fair play, het redelijkheidsbeginsel, de zorgvuldigheidsplicht als beginselen van behoorlijk en zorgvuldig bestuur.

Tevens is hiermee niet voldaan aan de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk en zorgvuldig bestuur en de Wet motivering van Bestuurshandelingen.

Ook wordt hiermee aan verzoeker eisen gesteld die in geen geval in overeenstemming kunnen zijn met de instructies aangaande de humanitaire regularisatie dd. 19.07.2009 en eventueel latere aanpassingen.

3.

Bovendien is de bestreden beslissing in strijd met artikel 8 E.V.R.M.

Verzoeker heeft reeds een aantal jaren een duurzame en stabiele relatie met een EU-onderdaan, ni mevrouw R(...) R(...), met wie hij samenwoont.

De kinderen van mevrouw R(...) R(...) beschouwen verzoeker als hun eigen vader, over wie hij tevens mee de zorg waarneemt.

Ondertussen is mevrouw R(...) R(...) zwanger van verzoeker. De bevalling is voorzien voor 15.10.2014. (stuk 4)

Het spreekt voor zich dat het dan ook onmiskenbaar een ernstig nadeel zou teweegbrengen indien verzoeker zou gescheiden worden van zijn partner, diens kinderen en zijn eigen kind.

De bestreden beslissing zou een scheiding van verzoeker impliceren met zijn partner, diens kinderen en hun gezamenlijk kind, hetgeen onmiskenbaar een inbreuk is op o.a. artikel 8 E.V.R.M.

Er kan redelijkerwijze dan ook niet worden ontkend dat verzoeker een affectieve en/of materiële band heeft met zijn partner en de kinderen die in België verblijven en met wie hij samenwoont.

Tevens kan redelijkerwijze niet worden ontkend dat er wel degelijk sprake is van een vorm van afhankelijkheid of van een relatie die dusdanig hecht is dat dienstig kan verwezen worden naar de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming.

Artikel 8 E.V.R.M. houdt immers het volgende in:

"§1 Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

§2 Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen." (eigen onderlijning)

Met dit familiaal aspect werd in de bestreden beslissing geen enkele rekening gehouden en is dus in strijd met artikel 8 E.V.R.M.

De bestreden beslissing is hierdoor tevens om deze reden genomen met miskennis van de rechten van verdediging, het vertrouwensbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, het beginsel van de fair play, het redelijkheidsbeginsel, de zorgvuldigheidsplicht als beginselen van behoorlijk en zorgvuldig bestuur.

Tevens is hiermee niet voldaan aan de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk en zorgvuldig bestuur en de Wet motivering van Bestuurshandelingen.

Ook wordt hiermee aan verzoeker eisen gesteld die in geen geval in overeenstemming kunnen zijn met de instructies dd. 19.07.2009.

4.

In de bestreden beslissing wordt de duurzame stabiele relatie van verzoeker met zijn partner niet betwist, doch de aanvraag wordt enkel afgewezen op basis van de financiële situatie van verzoeker en zijn partner.

Een afwijzing mag in geen geval enkel en alleen gebaseerd zijn op de financiële situatie van verzoeker en zijn partner, zoals in casu het geval is.

Dit druist o.a. in tegen het non-discriminatiebeginsel.

De bestreden beslissing is hierdoor duidelijk genomen met miskennis van de rechten van verdediging, het vertrouwensbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, het beginsel van de fair play, het redelijkheidsbeginsel, de zorgvuldigheidsplicht als beginselen van behoorlijk en zorgvuldig bestuur.

Tevens is hiermee niet voldaan aan de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk en zorgvuldig bestuur en de Wet motivering van Bestuurshandelingen.

Ook wordt hiermee aan verzoeker eisen gesteld die in geen geval in overeenstemming kunnen zijn met de instructies aangaande de humanitaire regularisatie dd. 19.07.2009 en eventueel latere aanpassingen.

5.

Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing dat verwerende partij vereisten gaat stellen die nergens zijn vastgelegd.

De bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten is dan ook gebaseerd op redenen die in strijd zijn met de geldende regels.

Verwerende partij gaat eigen bijkomende voorwaarden en vereisten toevoegen die niet voorzien zijn.

Zo zou verzoeker blijkbaar uit eigen beweging zonder dat daartoe naar wordt gevraagd bijkomende geactualiseerde stukken moeten voorleggen.

Verwerende partij heeft hiertoe niet de bevoegdheid.

Er is dan ook in ieder geval sprake van machtsoverschrijding.

De bestreden beslissing is hierdoor tevens duidelijk genomen met miskennis van de rechten van verdediging, het vertrouwensbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, het beginsel van de fair play, het redelijkheidsbeginsel, de zorgvuldigheidsplicht als beginselen van behoorlijk en zorgvuldig bestuur.

Tevens is hiermee niet voldaan aan de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk en zorgvuldig bestuur en de Wet motivering van Bestuurshandelingen.

Ook wordt hiermee aan verzoeker eisen gesteld die in geen geval in overeenstemming kunnen zijn met de instructies aangaande de humanitaire regularisatie dd. 19.07.2009 en eventueel latere aanpassingen.

De middelen zijn derhalve onder meer gebaseerd op de schending van de elementaire rechten van de Mens o.m. artikel 8 E.V.R.M., de rechten van verdediging, de redelijke termijn, het non-discriminatiebeginsel, het vertrouwensbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, het beginsel van de fair play, het redelijkheidsbeginsel, de zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsplicht als beginselen van behoorlijk bestuur, de Wet motivering van Bestuurshandelingen en op de nieuwe richtlijnen en instructies o.a. dd. 19.07.2009 (en eventuele aanpassingen) in het kader van de humanitaire regularisatie, alsook op machtsoverschrijding."

3.2. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet bepaalt dat het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen" moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder 'middel' in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618).

De Raad acht het middel onontvankelijk voor zover de schending wordt opgeworpen van "de nieuwe richtlijnen en instructies o.a. dd. 19.07.2009 (en eventuele aanpassingen) in het kader van de humanitaire regularisatie" nu de verzoeker geen nauwkeurige omschrijving geeft van de geschonden geachte rechtsregel en hij tevens nalaat te verduidelijken op welke wijze deze niet voldoende nader omschreven instructies en richtlijnen zouden geschonden worden door de bestreden beslissing.

De Raad acht het middel eveneens onontvankelijk voor zover de schending wordt opgeworpen van “*het EVRM*” en “*de elementaire rechten van de Mens*” terwijl de verzoeker nalaat te preciseren welke bepaling van het EVRM hij naast artikel 8 van het EVRM nog geschonden acht.

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De artikelen 2 en 3 van voornoemde wet verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De Raad stelt vast dat de verzoeker de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissingen kent nu hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan het voornaamste doel van de formele motiveringsplicht. Verzoekers concrete kritiek dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht, die tevens door de verzoeker wordt opgeworpen, beoordeeld te worden.

Een schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is niet aangetoond.

3.4. De verzoeker bouwt zijn enige middel op vanuit vijf middelonderdelen, waarin telkens een aantal geschonden geachte beginselen van behoorlijk bestuur terugkomen. Het past dan ook om in de eerste plaats een nadere duiding te geven over de draagwijdte van deze beginselen van behoorlijk bestuur.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht evenwel niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411).

Ook bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het door de verzoeker aangevoerde redelijkheidsbeginsel is geschonden indien de bevoegde overheid op grond van de uitgedrukte motieven op kennelijke onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen. Om dit na te gaan, oefent de Raad een marginale toetsing uit en sanctioneert enkel de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de bestreden beslissing is gebaseerd. Het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid volkomen ontbreekt (A. MAST, J. DUJARDIN, J. VANDE LANOTTE en M. VAN DAMME, *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Mechelen, Kluwer, 2006, 60 en de aldaar aangehaalde rechtspraak van de Raad van State). Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349).

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

Het vertrouwensbeginsel is één der beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen betrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan. Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021). Opdat de schending zou kunnen worden ingeroepen van het beginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk het bestuur het gewekte vertrouwen niet mag beschamen, moet immers aan drie voorwaarden voldaan zijn, namelijk een vergissing van het bestuur, het ten gevolge van die vergissing verlenen van een voordeel aan een rechtsonderhorige en de afwezigheid van gewichtige redenen om die rechtsonderhorige dat voordeel te ontnemen (dit is vaste rechtspraak van de Raad van State, zie onder meer RvS 17 maart 1987, nr. 27.685, VERMEULEN; RvS, 23 januari 2006, nr. 154.045, VANDAMME; RvS 4 februari 2010, nr. 200.424, b.v.b.a. IMMO CHRISTOPHE PROMOTION; RvS 29 maart 2010, nr. 205.465; RvS 6 september 2010, nr. 207.230, MAHIEU).

Er dient tevens op te worden gewezen dat de schending van beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het redelijkheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel, niet kan worden ingeroepen tegen uitdrukkelijke wettelijke bepalingen in (RvS 5 februari 2009, nr. 190.180; RvS 8 november 2007, nr. 176.523).

Het beginsel van de fair play houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen.

3.5. In een eerste onderdeel van het middel voert de verzoeker specifiek aan dat de verwerende partij de redelijke termijn als beginsel van behoorlijk bestuur heeft miskend. De verzoeker stelt dat zijn "regularisatieprocedure" onredelijk lang heeft geduurd, daarbij verwijzend naar zijn asielaanvraag en de eerdere aanvraag die hij op 17 oktober 2011 indiende tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van zijn Belgische partner en waarin op 10 april 2012 een beslissing werd genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), beslissingen waarvan de verzoeker in kennis werd gesteld op 16 april 2012. De verzoeker beklagt er zich over dat er inzake het beroep dat hij tegen deze beslissingen instelde bij de Raad nog steeds geen uitspraak is.

Hieromtrent dient erop te worden gewezen dat de thans bestreden beslissingen geen verband houden met verzoekers asielaanvraag noch met het beroep dat hij bij de Raad indiende tegen de bijlage 20 van 10 april 2012. De kritiek van de verzoeker betreft dan ook niet de thans bestreden beslissingen zelve. Zoals de verweerder in de nota met opmerkingen terecht stelt, is het onderdeel van het middel dat geen betrekking heeft op de *in casu* bestreden beslissingen, onontvankelijk (zie onder meer RvS 6 december 2007, nr. 177.646; RvS 8 december 1993, nr. 45.181).

Verzoekers kritiek betreft niet de wettigheid van de thans bestreden beslissingen en kan dus niet tot de nietigverklaring ervan leiden.

Het eerste middelenonderdeel is onontvankelijk.

3.6. In een tweede middelenonderdeel voert de verzoeker de schending aan van de in punt 3.4. genoemde beginselen alsook van de rechten van verdediging.

De verzoeker stelt dat in de bestreden weigeringsbeslissing zonder nader onderzoek gesteld wordt dat niet kan worden beoordeeld of de referentiepersoon, dit is de Belgische partner van de verzoeker, over de nodige stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen beschikt nu het bestuur geen zicht heeft op de uiteindelijke netto-inkomsten van deze referentiepersoon. De verzoeker betwist dat het aan hem zou toekomen om zijn aanvraag te actualiseren en hij meent dat hij in de mogelijkheid had moeten worden gesteld om bijkomende toelichtingen of bewijzen bij te brengen indien de verweerder van oordeel was dat de neergelegde bewijzen niet volstonden.

Verzoekers kritiek dient te worden beoordeeld in het licht van de op zijn aanvraag toepasselijke wettelijke bepaling(en). *In casu* werd verzoekers aanvraag inzake gezinshereniging met een Belg geweigerd op grond van artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

Deze wettelijke bepaling luidt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

(...).”

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

(...).”

De gemachtigde oordeelt concreet dat niet is voldaan aan de voorwaarde van de stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen zoals bepaald in artikel 40ter, tweede lid, eerste gedachtestreepje van de vreemdelingenwet. De gemachtigde komt tot dit besluit op grond van de volgende vaststellingen en motieven:

“Als bewijs van haar bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor:

- arbeidsovereenkomsten dd. 11.04.2012, 02.07.2012, 26.09.2012 van bepaalde duur voor voltijdse tewerkstelling; bijbehorende loonfiches

- inschrijvingsbewijs VDAB dd. 23.12.2013: een louter inschrijving als werkzoekende kan niet aanvaard worden als afdoende bewijs van de referentiepersoon heden actief op zoek is naar een job

Uit het geheel van de voorgelegde documenten, en uit bijkomende informatie uit het administratieve dossier van betrokkene, blijkt dat de referentiepersoon heden niet langer tewerkgesteld is. Er worden geen documenten voorgelegd omtrent de huidige bestaansmiddelen van de referentiepersoon (uitkering, inkomsten uit zelfstandige activiteit, ...). Zodoende heeft onze dienst geen zicht op de exacte aard van het uiteindelijke netto inkomen van de referentiepersoon, en kan niet beoordeeld worden of de Belgische onderdaan heden over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen beschikt. Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Tevens legt betrokkene volgende documenten voor mbt zijn persoonlijke tewerkstelling:

- ongedateerde arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur voor deeltijdse tewerkstelling

- loonfiches (diverse werkgevers) uit de periode juli 2012-augustus 2013

- ongedateerde verklaring werkgever

Er kan met deze documenten geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Immers, het is de Belgische onderdaan die zich wenst te

laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken.”

Deze motieven en vaststellingen worden door de verzoeker geenszins concreet betwist of weerlegd. Bovendien stroken zij met de gegevens van het administratief dossier. De verzoeker blijkt enkel van mening te zijn dat de gemachtigde, bij zijn vaststelling dat er geen documenten zijn voorgelegd over de huidige bestaansmiddelen van de referentiepersoon, aan hem had moeten vragen om bijkomende bewijzen over te maken aangaande de netto-inkomsten van zijn partner.

De verzoeker verliest hiermee echter uit het oog dat de thans bestreden beslissingen kaderen in een aanvraag die hijzelf bij het bestuur indiende. Het komt in deze optiek dan ook aan de vreemdeling die aan het bestuur een aanvraag richt tot het bekomen van het verblijfsrecht, toe om de nodige documenten aan te brengen opdat het bevoegde bestuur kan beoordelen of de aanvrager aan de ter zake gestelde wettelijke voorwaarden voldoet. De verplichting die *in casu* rust op de vreemdeling om zijn aanvraag te stofferen met de nodige relevante bewijsgegevens, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting.

Nu de verzoeker *in casu* in haar aanvraag voorhield te voldoen aan de voorwaarden om als partner van een Belgische onderdaan te worden toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden, kwam het hem aldus toe om zijn aanvraag zelf met alle dienstige overtuigingsstukken te onderbouwen. De verzoeker die zich beriep op het hierboven geciteerde artikel 40*ter* van de vreemdelingenwet, diende gelet op de duidelijke bewoordingen van deze bepaling dan ook te weten dat hij zelf diende aan te tonen dat zijn Belgische partner over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. De Raad stelt vast dat de verzoeker bij zijn verblijfsaanvraag van 9 oktober 2013, zoals correct weergegeven in de bestreden akte, drie arbeidscontracten van bepaalde duur (met bijbehorende loonfiches) voorlegde waarvan het meest recente arbeidscontract een duur bepaalt van 16 oktober 2012 tot en met 15 november 2013. Het is dan ook om die reden dat op de bijlage 19*ter* die de verzoeker op 9 oktober 2013 ontving en ondertekende, aan de verzoeker uitdrukkelijk het volgende wordt gevraagd: *“De betrokkene wordt verzocht om binnen de drie maanden, dus ten laatste op 09/01/2014 , de volgende documenten over te leggen: “Arbeidscontract in toepassing van art. 60 van R(...) R(...) EN bewijzen van nieuwe tewerkstelling (nieuw arbeidscontract en loonfiches OF bewijzen actief op zoek te zijn naar werk, na beëindiging van de tewerkstelling via art. 60) EN bewijs van ziektekostenverzekering voor alle gezinsleden”.*

Op 13 januari 2014 maakt de gemeente Lokeren aangaande verzoekers aanvraag nog de volgende stukken over aan de diensten van de verweerder:

- twee attesten van ziekteverzekering
- uittreksel gezinssamenstelling
- inschrijvingsbewijs van R(...) R(...) als werkzoekende bij de VDAB
- werkgeversattest van M(...) F(...)
- vier loonfiches van M(...) F(...).

Daargelaten de vaststelling dat de verzoeker uitdrukkelijk werd verzocht om de bijkomende bewijzen over te maken tegen uiterlijk 9 januari 2014 daar waar de boven genoemde gegevens pas op 13 januari 2014 werden overgemaakt, blijkt uit het administratief dossier aldus dat de verzoeker met betrekking tot de inkomsten van zijn Belgische partner geen nieuw arbeidscontract overmaakte, noch loonfiches en dat hij enkel een bewijs van inschrijving als werkzoekende bij de VDAB overmaakte.

Omtrent dit inschrijvingsbewijs van de VDAB oordeelt de gemachtigde dat het feit dat de verzoeker af komt met een loutere inschrijving als werkzoekende niet kan aanvaard worden als afdoende bewijs dat de referentiepersoon heden actief op zoek is naar een job.

Het vereisen van een bewijs dat de referentiepersoon actief op zoek is naar werk is in overeenstemming met artikel 40*ter*, tweede lid, eerste streepje, 3° van de vreemdelingenwet dat bepaalt dat werkloosheidsuitkeringen enkel in aanmerking komen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt. Bovendien werd de verzoeker middels de bijlage 19*ter* van 9 oktober 2014 uitdrukkelijk verzocht om binnen de drie maanden bewijzen van nieuwe tewerkstelling van zijn partner over te maken, waarbij wordt gespecificeerd dat ofwel een nieuw arbeidscontract en loonfiches moeten worden bijgebracht ofwel bewijzen actief op zoek te zijn naar werk, na beëindiging van haar tewerkstelling. De verzoeker was dan ook onmiskenbaar op de hoogte dat de bij de aanvraag voorgelegde stukken op zich niet volstonden en dat hij binnen de drie maanden nog bewijzen diende

binnen te brengen van een nieuwe arbeidsovereenkomst van zijn partner of ten minste bewijzen dat zij na het beëindigen van haar contract van bepaalde duur actief op zoek is gegaan naar een nieuwe tewerkstelling. De verzoeker kan in deze omstandigheden dan ook niet voorhouden dat hij niet in de mogelijkheid is gesteld om nieuwe bewijzen bij te brengen noch kan hij voorhouden dat het in het voorliggende geval aan de verweerder zou toekomen om nogmaals bijkomende bewijzen op te vragen wanneer de verzoeker zelf niet heeft voldaan aan het duidelijke verzoek om binnen de drie maanden de nodige bewijzen over te maken. De verzoeker kan zijn eigen onzorgvuldigheid niet afwentelen op de verweerder.

Nu blijkt dat de verzoeker enkel een inschrijvingsbewijs bij de VDAB voorlegde, is de Raad bovendien van oordeel dat het niet onjuist noch kennelijk onredelijk is van de verweerder om hierover te oordelen dat dit inschrijvingsbewijs op zich geen actieve zoektocht naar werk aantoont. Er werd dan ook op goede gronden toepassing gemaakt van artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje van de vreemdelingenwet.

Ten overvloede wijst de Raad er op dat de verzoeker niet betwist noch weerlegt dat de inkomsten die hij zelf uit arbeid heeft bekomen, niet in rekening kunnen worden genomen bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen omdat moet worden aangetoond dat de Belgische onderdaan die hij wenst te vervoeegen over dergelijke bestaansmiddelen beschikt.

De verzoeker zet niet uiteen in welke mate enig rechtmatig gewekt vertrouwen zou zijn geschonden door de bestreden beslissingen. Evenmin maakt hij kwade trouw of enige onstandvastigheid van het bestuur aannemelijk.

De Raad dient tevens te verduidelijken dat de thans bestreden beslissingen werden genomen in antwoord op een aanvraag tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, *in casu* een Belgische onderdaan. Aan de verzoeker werd tevens een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven in toepassing van de vigerende wetgeving betreffende de toegang tot het grondgebied en de verwijdering van vreemdelingen. Dergelijke beslissingen in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een verblijfsrecht verlopen volgens een administratieve en niet volgens een juridische procedure. De Raad wijst er dan ook op dat de rechten van verdediging niet van toepassing zijn op deze administratieve beslissingen genomen in het raam van de vreemdelingenwet (*cf.* RvS 28 januari 2011, nr. 6482 (c)).

De verzoeker kan zich te dezen dan ook niet dienstig beroepen op een schending van de rechten van verdediging.

Uit hetgeen voorafgaat, volgt tevens dat de verzoeker met zijn betoog geen schending aantoont van de in punt 3.4. genoemde beginselen van behoorlijk bestuur.

3.7. In een derde middelenonderdeel voert de verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM. De verzoeker wijst op zijn gezinsleven met zijn Belgische partner die intussen zwanger zou zijn van hem. Volgens de verzoeker houdt de bestreden beslissing een scheiding in tussen hem, zijn partner, diens kinderen en zijn eigen ongebooren kind.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (*cf.* EHRM 13

februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Evenwel mag niet uit het oog worden verloren dat het aan een verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, toekomt om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Zo op zicht van de stukken van het administratief dossier en op basis van de elementen die de verweerder ter kennis waren op het ogenblik van de bestreden beslissingen kan worden aangenomen dat de verzoeker in België over een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM beschikt, dan dient te worden benadrukt dat de bestreden akte geen betrekking heeft op een weigering van voortgezet verblijf. Het betreft hier een situatie van eerste toelating, aangezien de verzoeker een aanvraag indiende om een verblijfrecht als familielid van een Belgische onderdaan en hij voorafgaand aan deze aanvraag

niet over enig verblijfsrecht beschikte dat hem feitelijk in staat stelde om zijn gezinsleven in België te ontwikkelen. In zulke situatie geschiedt er geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid van het EVRM, maar moet volgens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (het EHRM) worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen op het grondgebied van de Verdragsluitende Staat (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8, eerste lid van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten, is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk worden verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70). Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, par. 89).

De Raad benadrukt dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Het weze herhaald dat het EHRM er in zake immigratie reeds bij diverse gelegenheden aan herinnerd heeft dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Het dient tevens te worden benadrukt dat het aan de verzoeker toekomt, wanneer hij zich in het kader van de voorliggende betwisting beroept op een schending van artikel 8 van het EVRM, om deze schending concreet aannemelijk te maken. Het is dan ook aan de verzoeker om *in concreto* aan te tonen dat de vermeende inmenging in zijn gezinsleven als onrechtmatig of disproportioneel kan worden beschouwd (*cf.* RvS 18 juni 2014, nr. 10.585 (c)). *In casu* dient te worden vastgesteld dat de verzoeker zich beperkt tot loutere beweringen terwijl hij nalaat enige concrete hinderpaal aan te tonen voor het beleven van het gezinsleven elders.

Bovendien is *in casu* slechts sprake van een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen inzake gezinshereniging. Aan de verzoeker werd geen inreisverbod afgeleverd zodat niets er aan in de weg staat dat hij, na gevolg te hebben gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en mits te hebben voldaan aan de wettelijke binnenkomstvoorwaarden, terugkeert naar België. De bestreden beslissingen verhinderen de verzoeker ook geenszins om een nieuwe aanvraag in te dienen op grond van artikel 40*ter juncto* 40*bis* van de vreemdelingenwet. Wanneer verzoekers kind is geboren, dan kan hij bovendien in functie van dit minderjarige kind een aanvraag indienen, voor zover dit kind de Belgische nationaliteit zal hebben. Een dergelijke tijdelijke scheiding verstoort het gezinsleven van de verzoeker dan ook niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228).

De verzoeker verzuimt om *in concreto* aan te duiden in hoeverre de bestreden beslissing een onaanvaardbare wanverhouding veroorzaakt tussen zijn belangen en de belangen van de Belgische

staat. De verzoeker toont niet concreet aan dat er *in casu* onoverkomelijke hinderpalen zijn die verhinderen dat het gezinsleven elders wordt verder gezet, noch toont hij aan dat een eventuele tijdelijke scheiding met zijn partner en kind(eren) daadwerkelijk zijn gezinsleven zou verbreken. Aangezien het aan de andere kant met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht de taak van de Staat is om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren, is er geen disproportionaliteit tussen de belangen van de verzoeker en deze van de Belgische Staat. Er is dan ook *in casu* in deze stand van het geding geen sprake van een positieve verplichting voor de Belgische Staat om het (recht op) gezinsleven in België te handhaven.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

De verzoeker besluit op grond van de hierboven besproken uiteenzetting tevens tot een schending van de in punt 3.4. genoemde beginselen van behoorlijk bestuur. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekers betoog enkel dienstig in verband kan worden gebracht met de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM. Met het enkele betoog in verband met artikel 8 van het EVRM licht de verzoeker dan ook niet toe hoe de bestreden beslissingen deze beginselen van behoorlijk bestuur zou schenden. Het derde middelenonderdeel is in die mate onontvankelijk.

3.8. In een vierde middelenonderdeel stelt de verzoeker dat een afwijzing in geen geval enkel en alleen gebaseerd mag zijn op de financiële situatie van de verzoeker en zijn partner. Dit zou indruisen tegen het non-discriminatiebeginsel en de in punt 3.4. genoemde beginselen van behoorlijk bestuur.

De Raad merkt op dat artikel 40ter van de vreemdelingenwet op duidelijke wijze bepaalt dat de partner van een Belgische onderdaan, teneinde het verblijfsrecht te bekomen, onder meer dient aan te tonen dat de referentiepersoon over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen beschikt. Te dezen kan worden verwezen naar hetgeen reeds in punt 3.6. werd besproken en waaruit blijkt dat de gemachtigde op goede gronden heeft vastgesteld dat de verzoeker niet heeft aangetoond dat zijn Belgische partner over de overeenkomstig artikel 40ter van de vreemdelingenwet vereiste stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen beschikt. De verzoeker preciseert niet met welke andere elementen die relevant zijn teneinde het verblijfsrecht als partner van een Belg te bekomen, de verweerder ten onrechte geen rekening zou hebben gehouden.

De verzoeker maakt met zijn vage betoog dan ook geen schending aannemelijk van enig in punt 3.4. besproken beginsel van behoorlijk bestuur.

Wat het non-discriminatiebeginsel betreft, wijst de Raad er op dat slechts sprake kan zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel of non-discriminatiebeginsel indien in rechte en in feite gelijke gevallen ongelijk werden behandeld zonder dat er voor deze ongelijke behandeling een objectieve verantwoording bestaat of ongelijke gevallen gelijk werden behandeld. Het behoort aan de verzoeker die aanvoert dat het gelijkheidsbeginsel werd geschonden, dit in het verzoekschrift met concrete en precieze gegevens aan te tonen (*cf.* RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 21 november 2011, nr. 216.335; RvS 30 september 2009, nr. 196.532). *In casu* kan de Raad slechts vaststellen dat de verzoeker nalaat om concreet toe te lichten in welke mate de bestreden beslissing gelijke gevallen ongelijk zou behandelen of *vice versa*. In zoverre de aangevoerde schending van het non-discriminatiebeginsel al niet onontvankelijk voorkomt bij gebrek aan nadere onderbouwing ervan, dient derhalve te worden vastgesteld dat de verzoeker deze schending niet aannemelijk maakt.

3.9. Tot slot betoogt de verzoeker nog dat uit de bestreden beslissingen blijkt dat de verweerder bijkomende eisen stelt die niet wettelijk zijn voorzien. De verzoeker meent dat hieruit blijkt dat er sprake is van machtsoverschrijding van het bestuur. Tevens zouden hierdoor de in punt 3.4. genoemde beginselen van behoorlijk bestuur zijn geschonden.

De verzoeker verwijst naar het feit dat de gemachtigde niet bevoegd zou zijn om van de verzoeker te verlangen dat hij bijkomende geactualiseerde stukken voorlegt terwijl dit hem niet werd gevraagd. Het volstaat hieromtrent in herinnering te brengen dat uit de stukken van het administratief dossier, met name uit de bijlage 19ter van 9 oktober 2013 genoegzaam blijkt dat de verzoeker wel degelijk uitdrukkelijk werd verzocht om binnen de drie maanden nieuwe bewijsstukken over te maken. De Raad verwijst hiertoe naar de bespreking in punt 3.6. De kritiek van de verzoeker mist dan ook feitelijke grondslag.

Daarnaast dient te worden vastgesteld dat de verzoeker op geen enkele wijze toelicht welke andere, volgens hem bijkomende voorwaarden en vereisten, precies zouden zijn gesteld. De verzoeker kan het niet aan de Raad overlaten om zijn uiterst vage kritiek verder in te vullen.

Van machtsoverschrijding is er overigens enkel sprake wanneer de bestuursoverheid zich de bevoegdheid aanmatigt die de wet aan een ander overheidsorgaan heeft opgedragen. De beschouwingen die de verzoeker naar voor brengt, tonen niet aan dat er sprake zou zijn van machtsoverschrijding. Uit hetgeen voorafgaat, blijkt dat de verweerder zijn bevoegdheid, zoals omschreven in de vreemdelingenwet, niet heeft overschreden.

Er kan op basis van verzoekers betoog dan ook geen machtsoverschrijding, noch een schending van de voornoemde beginselen van behoorlijk bestuur worden aangenomen.

3.10. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien november tweeduizend veertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. DE GROOTE